Ἢ τὰ πολλὰ ἐπί τινα χρόνον [524d 3]: *καλῶς* 5
καὶ τὸ ʽἐπί τινα χρόνονʼ· οὐ γὰρ διὰ παντός. καὶ ἄλλως καὶ τὸ ʽἢ τὰ πολλάʼ· τί γάρ; ὅτι ἐπιπόλαιά τινα εἶχε πάθη, ἃ εὐθέως ἅμα τῷ ἀποθανεῖν συνέπεσεν καὶ ἀφανῆ ἐγένετο.

Τά τε τῆς φύσεως [524d 5–6]: *μὴ νομίσῃς ἐκ τού-* 6
του ὅτι φυσική ἐστιν ἡ κακία τῇ ψυχῇ· ἐπεὶ εἰ ἀσώματός ἐστιν καὶ ἀθάνατος ἡ ψυχή, ἔχοι δὲ καὶ ἐκ φύσεως τὴν κακίαν, καὶ ἡ κακία ἔσται ἀθάνατος, ὅπερ ἄτοπον· ἀλλʼ ἐκ φύσεως λέγει ἢ τὴν συζήσασαν τοῖς αἰσχροῖς, ὡς οἱονεὶ συνουσιωθῆναι αὐτῇ τὴν κακίαν, ἢ τὴν ταῖς κράσεσι τοῦ σώματος δουλεύσασαν. εἴρηται γὰρ ὅτι ʽταῖς τοῦ σώματος κράσεσιν ἕπονται αἱ τῆς ψυχῆς δυνάμειςʼ· ἀλλὰ προσ-
τιθέασι | ʽχωρὶς εἰ μὴ τὰ κατὰ φιλοσοφίαν ἀντιπράξοιʼ. 239
δίδωσιν οὖν καὶ ὑπὲρ τούτου τιμωρίας ἡ ψυχή, ὅτι ὅλως αὐτοκίνητος οὖσα καὶ παραλαβοῦσα θυμὸν καὶ ἐπιθυμίαν καὶ τοιάσδε τινὰς κράσεις οὐκ ἐρρύθμισεν αὐτὰς τῷ αὐτοκινήτῳ καὶ ἐπὶ τὸ κάλλιον ἤγαγεν. ὥσπερ γὰρ τὸν ὀφθαλμιῶντα ὁ ἰατρὸς εἰκὸς μαστίζει, οὐχὶ διότι ὀφθαλμιᾷ, ἀλλʼ ὅτι ψηλαφᾷ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐρεθίζει καὶ οὐ φυλάττει τὸ ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ γεγονὸς σχῆμα, οὕτω καὶ ὁ δημιουργὸς τιμωρεῖται τὰς ψυχὰς ὡς μὴ τῷ αὐτοκινήτῳ κρατησάσας τῶν ἐπʼ ἀγαθῷ δεδομένων παθῶν· ἔδει γὰρ κρατῆσαι καὶ ἐπʼ ἀγαθῷ χρήσασθαι καὶ μὴ ἐπὶ κακῷ.

50

Πρᾶξις σὺν θεῷ ν′

Ἐπειδὰν οὖν ἀφίκωνται παρὰ τὸν δικαστήν 1
[524d 7–527e 7].

Μῦθον μὲν ἡμῖν ὁ Πλάτων παραδίδωσιν, οὐκ ἐᾷ δὲ αὐτὸν ποιητικὸν εἶναι ἀλλὰ καὶ ἀποδείξεις προστίθησιν· τοῦτο

mg. 13 *ση. οἷα τὰ ἐκ φιλοσοφίας ἡμῖν ἐγγινόμενα δῶρα.*